

VELEHRADSKÝ Z(S)PRAVODAJ

Vydává Správní rada (Trustees) St. Wenceslaus House (Reg. Charity No.241 281) a Velehradský výkonný výbor se sídlem 22 Ladbroke Square, London W11 3NA pro potřeby českých a slovenských krajanů ve Velké Británii

únor/február 2009

číslo 4

Existuje vůbec ještě Duch či Duše Evropy?

Vzhledem k zeměpisné poloze naší vlasti uprostřed kontinentu se nám nevyhnula snad žádná významná evropská radostná nebo tragická událost či trend minulého milénia a bude tomu tak jistě i v budoucnosti. Navíc, alespoň dvakrát -- za Lucemburků a prvních Habsburků -- byla Praha po mnoho desetiletí dokonce hlavním městem Svaté říše římské a tedy politickým středem kontinentu, jaksí na způsob dnešního Bruselu. Nebyt pak únorového komunistického puče roku 1948, Československo by také, už vzhledem k tehdejší síle ekonomiky, nejspíš patřilo mezi jedny z prvních členských zemí Evropských společenství a možná dokonce mezi jejich zakladatele. Ovlivnili jsme také několikrát v nemalé míře -- a více než by nám jaksí vzhledem k počtu obyvatel příslušelo -- osudy jiných zemí kontinentu a co do počtu významných hudebníků, malířů, architektů, spisovatelů, vědců či vynálezců se tak máme opravdu čím pyšnit. A když na počátku moderních časů v První světové válce bojovali naši legionáři u Arrasu, na Piavě či u Zborova za svobodu a demokracii, či když o dvacet let později naši piloti tvořili ke konci boje za ubránění svobody Francie čtvrtinu jejího letectva, nebo pak s Poláky deset procent královského letectva v Bitvě o Británii (nepočítaje pozdější Tobruk či Normandii a východní frontu), bojovali jsme nejen za naši svobodu, ale za celý kontinent.

Přesto, vzhledem ke čtyřem desítkám let vlády komunismu a oddělení západu a východu Evropy moskevskou Železnou oponou, se ještě dnes setkáváme s díly zejména západních „populárních historiografů“, kde je role našich zemí dost opomíjena a to zejména v dobách nejstarších. Monoheh větším

problémem ovšem je, že v posledních letech ten západ Evropy jakoby zapomínal i na své vlastní dějiny a poučení z nich. Na skutečnost, že budoucnost Evropy a její kulturní a vůbec civilizační podstaty bude záležet na tom, zda si náš kontinent dokáže udržet návaznost na vlastní duchovní dědictví. Na to zrozené v antice, dotvořené křesťanstvím a obnovené v renesanci západem objevování tajemství vědy coby svědectví o dokonalosti božího stvoření a ještě později rozvinuté humanismem osvícenství. Bývá to vše velmi výstižně nazýváno křesťanským či judeo-křesťanským dědictvím, nebo duchem či duší Evropy, a to i přes smutnou skutečnost, že nedávný návrh ústavy Evropské unie o tom nakonec neobsahoval ani slovo. Ponechme stranou skutečnost, že onen odmítnutý návrh ústavy neměl 20 či 30 stránek, jak by se slušelo, ale celé tři stovky, takže dobře, že byl odmítnut. Vzpomeňme si ale na diskusi, která spor o vynechání zmínky o křesťanském dědictví provázela.

Zastánci alespoň letmé zmínky o křesťanských kořenech Evropy v preambuli, včetně například bývalého předsedy Evropské komise Jacquese Delorse, tvrdili, že toto dědictví je něčím, bez čeho by prostě Evropa nebyla Evropou. A to i přes skutečnost, že dnes v hranicích unie žije na 25 miliónů muslimů, na většině území převážně přistěhovalých od poslední války. Evropu prostě zformovalo její křesťanské dědictví i přes muslimské vlivy, i když z nich leccos užitečného převzala. Od Maurského kalifátu ve Španělsku a Portugalsku od osmého do 13. století, či z ovlivňování obou civilizací během Křížových výprav, až po tatarské či později osmanské nájezdy a zabor a „poturčení“ části Balkánu. (pokr.na str. 4)

Britská skupina Československej spoločnosti pre vedy a umenia (SVU)

Vás pozývá na prednášku slovenského historika
Vladimíra Daniše

„Začiatky Slovenskej ľudovej strany a Andrej Hlinka“

v sobotu 28.februára 2009 ve 14.30 na Velehradě

Důstojný vzpomínkový večer na oběť Jana Palacha v Londýně

Jako každý rok už po více než třicet let, tak i letos se konala pietní vzpomínka na zápalnou oběť Jana Palacha před pomníčkem na budově londýnského Velehradu. Od Janovy smrti 19. ledna 1969 už letos uplynulo let 40, a tak kulaté výročí bylo příležitostí i k osvěžení vzpomínek pamětníků i k novému hodnocení pro ty mladší. Příležitost k obojímu pak poskytlo letošní znásobení účinku obvyklého shromáždění před Janovým pomníčkem následným promítnutím historického filmového dokumentu s přednáškou a diskusí v budově českého velvyslanectví.

Velvyslanec Jan Winkler hovoří během vzpomínkového aktu na Velehradě

Tradiční vzpomínkový akt před Palachovým pomníčkem letos 19. ledna zahájil za Velehrad předseda správního výboru charity hrabě Josef Czernin, který kromě přivítání přítomných a hostů připomenul i historii pomníčku. Ti mladší ze tří desítek účastníků s viditelným zájmem vyslechli připomínku toho, že plastika je dílem významného českého sochaře Franty Bělského, jak mnozí vědí, autora řady londýnských pomníků a kašen a portrétisty královské rodiny. Plastika znázorňující stylizovanou postavu v plamenech byla odhalena v roce 1978 válečným hrdinou a bývalým ministrem vikomtem de l'Isle a v letech vlády komunistického režimu v Československu se vzpomínkových aktů organizovaných otcem Langem účastnili i významní britští představitelé a členové vlády, poznamenal hrabě Czernin.

Po Czerninově úvodu následovaly modlitby, které vedl kaplan pro slovenské i české krajany P. Jozef Vojtek a pak následovalo kladení kytic k pomníčku velvyslancem ČR Janem Winklerem a zástupci spoluorganizátorů British Czech and Slovak Association, Společnosti pro vědy a umění a dalších organizací. Velvyslanec Winkler pak po krátkém projevu pozval účastníky do nedaleké budovy velvyslanectví na druhou část večerního vzpomínkového programu. Mnozí mezitím obdivovali novou úpravu pomníčku, osvětlení i důstojnou trvalou květinovou výzdobu předzahrádky, což vše provedli členové výkonného výboru, pomáhajícího nyní správnímu výboru charity, která Velehrad provozuje, jmenovitě Jiří a Tessa Macháčkovi s pomocí správců. *(a nebylo to lehké -- viz foto na str. 3).*

V sále velvyslanectví zahájila program přednáškou nazvanou „Jan Palach -- Guardian of Integrity“ paní Marian Werner, jejíž angažovanost pro věc vlasti jejího manžela je už dlouho všemi londýnskými krajany velmi oceňována. Paní Marian nejen fundovanou přednáškou uvedla dokumentární film „Death of a Student“ televize Granada z roku 1969, natočený tajně za dramatických okolností ve dnech kolem Janova pohřbu, ale odhalila v delším biografickém resumé mnoho dosud veřejnosti neznámých podrobností jeho života i smrti. Zhotovila a předvedla také nástěnné panely s fotografiemi ilustrujícími Janův život a smrt, pohřeb i postoje tehdejších autorit. Na jednom z panelů byla umístěna i faksimile nedávno objeveného Janova dopisu, podtrhujícího jeho odhodlání vyburcovat spoluobčany ze začínající pookupační lethargie. Následovala podnětná diskuse a promítání filmu, který připomněl neohrožené reakce mnohých v těch dnech i masivní účast miliónu občanů na pohřbu. Závěrečné slovo velvyslance Winklera, který ocenil přednášku paní Marian a připomněl podobně neohroženou účast skupiny studentů a disidentů na pražské ilegální demonstraci k výročí oběti Jana v lednu roku 1989, zakončilo vzpomínkovou část večera. Následovala menší recepce pro onu zhruba stovku účastníků a historizující diskuse pokračovaly i během ní. Mnozí také konstatovali, že letošní neobvykle zajímavý Palachovský vzpomínkový večer se opravdu vydařil. /jn/

Máte dobré známé Brity, které by zajímalo dozvědět se více a pravidelně o Česku a Slovensku?

Seznamte je s British Czech and Slovak Association

Podrobnosti o členství a programu na internetové adrese secretary@bcsa.co.uk nebo na adrese BCSA, 643 Harrow Road, Wembley HA0 2EX, případně telefonicky na 0208-902-0328 či faxem 0208-795-4875

Skvělý lednový hudební zážitek

Koncert BBC Symphony Orchestra v londýnském Barbicanu 8. ledna pod taktovkou Jiřího Bělohlávka, který nyní toto známé a skvěle sehrané hudební těleso řídí, byl pro Brity podle kritik opravdovým zážitkem. Byl jim však v nemenší míře i pro české a slovenské krajany, kterými se to v hledišti koncertní síně jen hemžilo, nepočítaje české diplomatické zastoupení v čele s velvyslancem Janem Winklerem.

Program večera byl postaven na české hudbě: od Smetanovy přede hry k Libuši (ano, ony „prezidentské“ fanfáry), přes Sukovu skvělou, leč houslistovo umění testující Fantazii v G pro housle a orchestr (a houslí se chopil a Sukovi zadost učinil skutečný mistr smyčce Ivan Ženatý), k Mahlerovým Zpěvům poutníka. Pro jejich zařazení byla, kromě toho, že Mahler českou hudbu obdivoval, neb pocházel z Kaliště na Vysočině a vyrůstal v Jihlavě, velmi dobrým důvodem i skutečnost, že je procítěně zazpívala naše vynikající sopránistka Dagmar Pecková.

Dokonce i přestávka byla věnována propagaci České republiky, když v salónku koncertní síně pozdravil a vtipný přípitek na úspěch českého předsednictví Evropské unie přednesl velvyslanec Winkler, což ocenili pozvaní hosté, včetně kolegů z misí EU a představitelů britského společenského a politického života. Mezi lordy, rytíři a jinými veličinami bylo opravdu příjemné také pozdravit i ve vozíčku stále mladistvě vyhlížejícího a žertujícího Sira Nicholase Wintona, hrdinného zachránce československých židovských dětí před nacisty před sedmdesátí lety.

Druhá polovina koncertu pak patřila Dvořákově Novosvětské a bylo více než zjevné, že ji Jiří Bělohlávek náležitě prožívá. Jak bylo ostatně zřejmé už během nedávných každoročních koncertů Proms v Albert Hall, Bělohlávek se nyní u „svého“ orchestru oprávněně těší bezvýhradné autoritě, což bylo i pro hudební laiky zcela zřetelné zvláště během tklivých momentů Novosvětské, jakými je například indiánská ukolébavka. Někteří krajane tvrdí, že Novosvětskou mohou poslouchat libovolně často a vždy je přímo patrioticky nadchne. Dodejme jen, že pod taktovkou Jiřího Bělohlávka nadchla přítomné i v onen lednový mrazivý večer v londýnském Barbicanu. /jn/

Montáž osvětlení pomníčku Jana Palacha na budově Velehradu se neobešla bez horolezeckých výkonů Jiřího Macháčka, avšak výsledek odpovídal vynaložené námaze, což dodalo na důstojnosti oslavám čtyřicátého výročí Janovy oběti...

Cesta do Emauz Květy Vaněčkové

Dříve doufali a teď již nemohou;
Tajemství lásky, budí jenom hořkost;
Hlavy skloněné a za chvíli se stmívá
„Všechno dopadlo tak jinak!“

Srdce touží po vysvětlení a bolestně se svírá
Cesta tmavoucí před nimi, jak zívající hloubka...
Raději na vše zapomenout - nic nemá co říci...
Je lepší kámen nemyslicí --
ale co ty ženy u prázdného hrobu?!
(Bolest vynutí si všechno... v něco věřit)
Jen to ticho stmívající kolem...
Jen vítr šustí a slova o Kalvárii
se derou z prsou ven
Sem tam poutíkají, jako když je někdo honí
Aniž vědí, co ten druhý mluví
a přece -- jak ty ženy mohly...
a naděje se znovu vloudí
a skrze ní přidají si znovu do kroku.

Co se nám jen stane?
Není místo pro cizince (i se sladkým hlasem)
Kdo jen chápe naše utrpení?
Vítr utiší se, jako pohlazení otce
Sami sebe zapomenou
„Nechod' od nás! Zůstaň s námi, k večeru se nachyluje...“
při tom v hlavě, v duši hučí
něčím neznámým -- jejich bolest ustupuje.
Hltají pak každé slovo
že naděje nezemřela
že otec přijal oběť syna
a přijal taky i zničené děti...
„Bud' naším hostem!“
přinášíš nám v této pusté noci -- světlo -- a
nad stolem nabízejí mu chleba
a najedno se všechno rozhořelo láskou
a v lámání rozpoznali svého
Boha...

Květa Vaněčková, 3.5.1920 - 26.9.2008

Tato báseň nedávno zesnulé profesorky hudby a aktivní londýnské krajanky Květy Vaněčkové (viz předchozí číslo Z(s)pravodaje) byla inspirována odstavcem z Nového zákona (Lukáš 24 -13) a poslána s dopisem paní Mirce Koblihové v červnu 2003. Téměř o rok později byla také uveřejněna v časopise Řád v Praze. Shodou okolností byla báseň také čtena coby součást pohřebního obřadu Květy Vaněčkové 8. října 2008 v Londýně, aniž byla vyžádána...

Duch Evropy... (pokračování ze str. 1)

Zmínka o křesťanských kořenech zemí unie by měla dokonce smysl i při „zohlednění“ růstu sekularismu v posledních desetiletích a při započtení osob bez vyznání či vyznavačů ateismu. Ani oni se totiž bez odkazů na bibli a křesťanské kořeny v národních zvycích, příslovích, literatuře, umění, jazycích a podobně v celé kulturní a politické oblasti každodenního života prostě ještě dnes, na začátku třetího milénia, neobejdou. Pokud bychom však zmínky o tomto dědictví odstranili nejen z dokumentů unie, ale i z každodenního života, pak bychom museli zastavit výuku dějin ve školách, nebo je vykládat tak, jako to leckde s jistým úspěchem zkoušeli komunisté či nacisté. Potom by jednoho dne budoucí generace vůbec nebyly schopné porozumět našim evropským dějinám a brát si z nich poučení a místo toho by pošilhávaly po ostatním světě, třeba asijském. Jeho neproniknutelnost by je přitahovala, neb o vlastních kořenech by neměli ani ponětí, což se už leckde děje.

Neznalost dějin by pak třeba také zanedlouho umožnila nástup nové totality, neb na ty minulé by si už nikdo nevzpomněl. A nikdo by budoucí generace nevaroval před takovým popřením návaznosti na ony křesťanské a judaistické kořeny, jakým byly obě totality minulé s jejich vyznáváním buď pohanského teutonství, nebo marxistického nihilismu a vlády teroru nevidaného od francouzské revoluce.

Co je však už dnes zarážejícím odklonem od evropských kořenů, je skutečnost, že ničivý morální relativismus -- který vlastně bezostyšně tvrdí, že zlo je jen jiný druh dobra -- je dnes leckde téměř vůdčí ideologií Evropy. Z něho je pak odvozená politická korektnost ke všemu, tedy i zlému a její výplod, ghetotvorný multikulturalismus, téměř opovrhující

autochonním obyvatelstvem, který se už v mnoha částech Evropy pohříchu zabydlel. Pokud se toto vše rozvine dál, vznikne celá nová zástupná evropská kultura, která má jen málo co do činění s oním skutečným evropským dědictvím. Média, která vyrábějí zprávy místo toho, aby je přinášela a s pokleslou zábavou, využívající nejnižších pudů, jako hlavní náplní zbytku programového obsahu, už dnes opěvují všeučlunující egoismus, sobectví a požívačnost všech druhů. Rozpad rodiny a její nahrazování jinými konstrukcemi produkuje stále větší počet nevyrovnaných jedinců neschopných trvalého vztahu, natož pak nezištné lásky. Navíc jim často zcela chybí povědomí o modelech životních rolí a projevují výraznou nechuť být obtěžováni v honbě za penězi a zábavou rozením vlastních potomků.

Statistiky jsou v uvedených bodech opravdu děsivé, neb naznačují, že za několik desetiletí by vlastní vinou Evropanů v EU zbylo jen velmi malé množství jejich původních obyvatel. Pak by bylo opravdu nemožné hovořit o udržování a věrnosti hodnotám evropského dědictví. Možná si leckdo přitom ještě dnes maně vzpomene na Masarykovo: „Státy se udržují jen věrností idejím na kterých vznikly“. Jakými idejemi se bude udržovat Evropská unie, je dnes velmi těžké odhadovat, ale je nadějně, že se o tom v naší části Evropy konečně začíná fundovaně diskutovat a znovu stimulovat její západ. Jestliže to však nebudou ony hodnoty, kterými se Evropa udržela dva tisíce let, nečekejme nic dobrého - - pokud se my sami nyní nevzpomínáme. Možná, že ta nynější hospodářská krize, kdy -- a nikoli v dobách prosperity -- se ukazují skutečné morální kvality lidí, je k tomu jednou z posledních příležitostí... /jn/

Začátek roku v Londýně i doma...

* Britský rozhlas připomněl letos důstojně oběť Jana Palacha ve čtvrtek 15. ledna, kdy čtvrtý okruh BBC vysílal původní rozhlasovou hru Davida Pownalla pod názvem "Torch No.1" (Pochodeň č.10).

* V Praze zemřel náhle 13. ledna známý architekt Jan Kaplický, který byl po mnoho let jedním z vůdčích reprezentantů umu a dovednosti našeho exilu v Londýně po srpnu 1968. Jedenasedmdesátiletý Kaplický pracoval s britskými ateliéry takových „es“ architektury jako Renzo Piano, Richard Rodgers či Norman Foster a po řadu let přednášel na světoznámé londýnské Architectural Association. Mezi jeho nejznámější díla patří futuristická budova obchodního domu Selfridges v Birminghamu, tiskové středisko kriketového stadionu Lords v Londýně, The Floating Bridge in Docklands, Enzo Ferrari Museum v Modeně či budované Kongressové centrum v Českých Budějovicích. Nejnověji pak i „kontroverzní“ návrh nové Státní knihovny v Praze. Kaplický také spolupracoval na Centre Pompidou v Paříži či mrakodrapu HSBC v Hongkongu. Dějiny jistě vysoce ocení tohoto českého exulanta jako světově významného vizionáře moderní architektury. >>>

Sváté omše naší londýnskej komunity

Kaplnka Velehradu, 22 Ladbroke Square, London W11 3NA, nejbližšia stanica metra Notting Hill Gate: Nedel'a 09.15 a 19.00

Kostol (Our Lady of La Salette and St. Joseph), 14 Melior Street, London SE1 3QP, nejbližšia stanica metra London Bridge: Nedel'a 13.00

Sviatosť pokánia (*svätá spoveď*) - pred každou svätou omšou i po každej svätej omši a taktiež po dohovore s duchovným otcom. Tel. (mobil): 07871 033 445

...a v únoru se bude také dít mnoho zajímavého

* Další dva koncerty v rámci české série orchestru Nash Ensemble pod patronátem českého velvyslance Jana Winklera se budou konat 7. února, opět ve Wigmore Hall, London W1 (7935-2141). První, v 18 hodin, má na programu duo pro klavír Dvořákových Slovanských tanců, Janáčkovu Pohádku pro cello a klavír a Novákovo klavírní trio „Quasi una balata“. Druhý koncert v 19.30 má na pořadu Janáčkův Smyčcový kvartet č.1 (Kreutzerova sonáta), Dvořákův „Americký“ smyčcový kvintet a také Brahmsův Kvintet pro klárinety v b moll. Vstupenka platí na oba koncerty.

Cítat na všední den

„Nejlepší kritikou špatnosti je žít lépe. Neohlížej se a žij pozitivně v Bohu, skrze Boha a s Bohem. Krátkodobě budeš trpět nevyřešeným napětím kříže. Dlouhodobě přineseš něco zcela nového a uzdravujícího. Taková byla téměř intuitivní duchovní genialita svatého Františka. Neztrácel čas, aby napadal bohatou církev nebo nafoukané duchovní; prostě se jen držel stranou a dělal věci jinak.“

P.Richard Rohr OFM, Centrum pro akci a kontemplaci, Albuquerque, New Mexico

* 3. února uspořádá ve 13 hodin City Music Society koncert převážně české klavírní hudby s účinkujícím Liborem Nováčkem u klavíru. Na programu budou výběr z Janáčkovy Na zarostlé cestičce, Tři české tance (č.154) Bohuslava Martinů a Haydnova Sonáta v f dur (Hob XVI/23). Koncert se koná v Bishopsgate Institute Great Hall, 230 Bishopsgate, London EC2. (Info: www.citymusicsociety.org)

* 7. února se v 19.30 koná v Royal Festival Hall na South Bank koncert London Philharmonic Orchestra pod taktovkou Neeme Jaerviho a se sólisty Lisou Milne a Karen Cargill (sopránistky), Petrem Auty (tenor) a Petrem Rose (bass). Na programu bude Dvořákovo Rekviem (Op. 89). (Info: www.lpo.co.uk).

* 10. února ve 13 hodin uspořádá City Music Society koncert z děl Bohuslava Martinů v Bishopsgate Institute Great Hall. Účinkuje Royal College of Music Wind Ensemble a další hudebníci a na programu bude Sextet pro klavír, flétnu, hoboje, klárinetu a dva heligóny (H 174), Divertimento pro dvě píšťaly (H 365) a Nonet pro dechový kvintet s houslemi, violou, cellem a basou (H 374). Úvodní slovo o Bohuslavu Martinů přednese Anthony Burton.

* Otec František Hylmar SJ (provinciál českých Jezuitů) sdělil Velehradskému správnímu výboru, že bude sloužit zádušní mši za nedávno zesnulého otce Josefa Kadlece. Mše bude sloužena v Praze dne 16. února 2009 v 16 hodin v kostele Sv. Ignáce na Karlově Náměstí.

* 8. února v Hove, Sussex (11 hodin, The Old Market - 01273 736222), 19. února v 19.30 v Canterbury (Canterbury Music Club) a 22. února v 11 hodin v Ilminster, Somerset (Dillington House - 01460 52427), zahraje Wihan Quartet repertoár od Dvořáka a Smetany po Mozarta a Schuberta. Kvartet zvítězil v mezinárodní soutěži London International String Quartet Competition 1991 a je nyní Visiting Quartet in Residence na londýnské Trinity College of Music.

* Od 5. do 28. února se koná v galerii Divus, Divus Unit 30, 3. patro, North Entrance, 37 Cremer Street, Shoreditch, E2 výstava „snových surrealistických obrazů“ dvou Moravanek - Denisy Krausové a Lucie Fertlíkové pod názvem Fairytale. Spoluorganizuje Czech Centre, London.

* 22. února bude v 11 hodin v Galleon, Royal National Hotel, Bedford Way, WC1 autor Adolf Burger podepisovat svou knihu *The Devil's Workshop -- Vzpomínky na nacistickou padělatelskou operaci*. Burger je posledním pamětníkem nacistické padělatelské operace v koncentračním táboře Sachsenhausen, určené k zaplavení spojeneckých trhů padělanými bankovkami. Operace byla námětem filmu *The Counterfeiters*, jehož promítání Adolf Burger uvede ve stejný den ve 14 hodin v Phoenix Cinema, 52 High Road, East Finchley, N2. Spoluorganizuje Czech Centre, London v rámci Týdne židovské knihy.

ZAJÍMÁ VÁS ČESKÁ A SLOVENSKÁ HUDBA? STAŇTE SE ČLENEM

The Dvořák Society for Czech and Slovak Music

Společnost sdružuje zájemce o českou a slovenskou hudbu a jako registrovaná charita pomáhá hudebníkům a hudebním tělesům doma

**Podrobnosti najdete na internetu (<http://www.dvorak-society.org>) a další rád sdělí Tony Pook, Membership Secretary, 1 Lower Friargate, York YO1 9SL, Tel: 01904-642407
e-mail: membership@dvorak-society.org**

Czech and Slovak Club in London

Chcete si pochutnat na tradičních českých a slovenských jídlech a napít se dobrého piva z našich končin?
Stačí skočit do metra a dojet do stanice West Hampstead (NW6) a o pár stovek metrů níž,
v ulici West End Lane číslo 74, Vás čeká vytoužené pohoštění...

Restaurace otevřena od úterý do pátku 17 -22.30 hod a klub 17 - 23 hod, v sobotu a neděli 12 - 22.30 hod, klub 12 - 23
hodin. Zavřeno v pondělí kromě Bank Holidays, kdy je pak zavřeno na druhý den v úterý.
Telefon: Klub 0207 328 013, Restaurace 0207 372 1193

REDAKCE VELEHRADSKÉHO Z(S)PRAVODAJE

vyzývá všechny české a slovenské krajany, kteří by chtěli občas přispět zajímavou zprávou, úvahou,
vzpomínkou či upozorněním, aby se nebáli posílat příspěvky na adresu trustees, výboru či správy
Velehradu, 22 Ladbroke Square, London W11 3NA s označením pro Velehradský Z(s)pravodaj,
nebo přes internet na e-mailovou adresu: ditamuller@hotmail.com

*Redakce ráda zveřejní i krátké dopisy čtenářů na různá krajansky zajímavá témata. Zvláště vyzýváme
naše veterány z Královského letectva či naší armády v Británii během Druhé světové války, aby nám
připomínali slavná výročí a své přátele a známé z těch slavných dob.*

ZAJÍMÁ VÁS CO SE DĚJE TAKÉ V JINÝCH KRAJANSKÝCH KOMUNITÁCH?

Zkuste si na internetu najít <http://krajane.radio.cz/>

**Budete překvapeni, je to totiž internetová platforma, určená k získávání a výměně
informací, týkajících se zahraničních Čechů v celém světě...**

Zajímá vás, jak je Česká republika reprezentována ve Velké Británii?

**Zkontaktujte Czech Centre, 13 Harley Street, London W1G 9QG
Telefon: +44-207-307-5180, Fax: +44-207-323-3709**

*České Centrum pořádá a spoluorganizuje výstavy, přednášky, koncerty a další propagační akce,
informuje Brity o možnostech podnikání, vzdělávání a podobně...*

SVU -- Společnost pro vědy a umění ve Velké Británii

*organizuje na Velehradě přednášky s diskusemi na aktuální témata v popředí zájmu
vědecké a umělecké komunity každou poslední sobotu v měsíci ve 14.30 hodin.*

Po přednášce vždy debata a občerstvení. Všichni jsou srdečně zváni.

**Informace na nástěnce Velehradu, na tel.čísle 020-7727-7849 nebo u předsedy
Milana Kocourka 01932-259-616**
